

Påskdagen, 08, Att möta Jesus

Att leva är egentligen något fantastiskt. Jag hamnade häromdagen på en internetsida där man fick skriva in födelsedatum, BMI, rökning och temperament. Sedan räknade ett program ut vilket datum och klockslag som jag statistiskt sett kommer att dö. Vid sidan av detta datum fanns också en sådan där nedräkning man har inför OS och liknande. Jag hade lite över en miljon sekunder att leva. Nu tyckte jag i och för sig att programmet varit lite väl snål med åren men att sitta och titta hur sekund efter sekund tickar iväg från sitt liv var lite kusligt. Det var också en upplevelse som fick mig att vara glad för att jag lever och är frisk.

Ibland känns det som om det finns väldigt många runt en som har någon allvarlig sjukdom. De sista månaderna har jag mött eller hört av andra om väldigt många som har fått cancer. Människor som enligt den där klockan som räknar ner vårt liv borde ha många tusen dagar kvar att leva.

När man är med om sådana här händelser så börjar man fundera över sitt eget liv. Varför finns jag, vad är meningen med mitt liv. Visst kan vi skapa egna meningar som karriär, familj och pengar. Men jag tror att vi alla kommer till skeden i våra liv där dessa saker som verkat så meningsfulla känns otillräckliga. Det är viktigt att kunna självförverkliga sig genom jobb och få känna glädjen av att se hur släkten lever vidare genom sina barn. Men för att verkligen finna ett självförverkligande som håller, och för att verkligen finna en grund för det oändliga värde jag känner för mina barn eller glädjen i mitt jobb, så krävs något större än sådant som kommer ur mig själv.

Jag tror att vi livet igenom söker efter detta stora. Detta ursprung som kan fylla min känsla av saknad. Något som kan svara på frågan varför livet är fantastiskt, varför jag känner mig hel när jag gör de saker som jag tycks vara menad för. Inte något som gör om den jag är men som kan förklara varför jag är just den jag är. Som kan ge en mening med det liv jag lever.

Som kristna har vi upplevt att Gud är en person som ger oss denna mening. Vi tror att det finns en mening med att världen skapades och att det finns en särskild mening med att just du finns. Miljarder människor har upplevt hur Jesus uppfyllt det tomrum de känt i sitt hjärta. Till och med ateisten Paul Sarte skrev om att människan hade ett hål i hjärtat efter Gud. Ett hål vi har känt hur Jesus uppfyllt. En person som länge sökte efter en mening med sitt liv och till slut fann det hos Gud beskrev det här med följande ord. ”Du, o Gud, har skapat oss till dig, och vårt hjärta är oroligt till dess det finner vila hos dig”. En känsla av frid som vi kan få idag.

Men detta är inget nytt tänker du kanske nu. Kanske har hört det kristna budskapet hundratals gånger utan att det fyllt något tomrum i ditt hjärta. Vad jag vill säga till dig idag är att vi kan höra det kristna budskapet tusentals gånger, vi kan till och med se övernaturliga saker hända men om vi inte möter Jesus som person och verkligen ser och upplever vem han är, ja då kommer den kristna tron aldrig bli mer än tomma ord.

Så var det också när Jesus levde på jorden. Bibeln visar detta om och om igen. Hur människor hör vad Jesus säger och till och med ser hur han helar sjuka människor men som ändå inte tar in tron på honom i sina liv. Det är en avgörande skillnad mellan att se, höra och verkligen möta och uppleva honom.

Idag firar vi påsk för att minnas hans uppståndelse. En händelse som finns berättad i bibeln och som visar hur vi kan möta Jesus på ett verkligt livsförändrande sätt.

Joh 20:1-18

Maria från Magdala och två lärjungar vid graven

Tidigt på morgonen efter sabbaten, medan det ännu var mörkt, kom Maria från Magdala ut till graven och fick se att stenen för ingången var borta. Hon sprang genast därifrån och kom och sade till Simon Petrus och den andre lärjungen, den som Jesus älskade: "De har flyttat bort Herren ur graven, och vi vet inte var de har lagt honom." Petrus och den andre lärjungen begav sig då ut till graven. De sprang båda två, men den andre lärjungen sprang fortare än Petrus och kom först fram till graven. Han lutade sig in och såg linnebindlarna ligga där men gick inte in. Simon Petrus kom strax efter, och han gick in i graven. Han såg bindlarna ligga där, liksom duken som hade täckt huvudet, men den låg inte tillsammans med bindlarna utan hoprullad på ett ställe för sig. Då gick också den andre lärjungen in, han som hade kommit först till graven. Och han såg och trodde. Ännu hade de nämligen inte förstått skriftens ord att han måste uppstå från de döda. Lärjungarna gick sedan hem igen.

De två lärjungarna som följer med Maria till graven är inte vilka som helst. Johannes kallas i hela berättelsen om Jesus liv för den som Jesus älskade. Och Petrus hade fått ett nytt namn av Jesus som betyder klippan. Båda två hade varit med i flera år. De hade sett Jesus göra under och hade fått höra hur Jesus flera gånger berättat om vad som skulle hända. Jesus hade bland annat beskrivit vad han skulle göra med en liknelse;

Sannerligen, jag säger er: om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det rik skörd. (Joh 12 24).

En beskrivning av vad som skulle hända honom som är så tydlig att den skulle platsat i Nyheternas klarspråk. Men när Jesus nu dött och begravts så tappar lärjungarna allt mod och glömmer i chocken och sorgen bort allt vad Jesus sagt. När de tittar in i den tomma graven så upptäcker Johannes att bindlarna ligger där tomma. Att graven är tom och bindlarna ligger kvar är väl ett budskap som är lika tydligt som den beskrivning av den kristna tro de flesta i Sverige fått höra någon gång.

Men lika lite som det leder till en kristen tro att höra om att Jesus uppstått, lika lite förstår Johannes vad som hänt. Han ser men förstår inte, han kan inte tro. Men så händer något. Han tar steget in i graven och då ser han. Jag tror att beskrivningen av att han ser betyder mer än att han bara kunde se vad som låg där inne. Det hade han ju gjort redan när han stod där ute. När han tog steget in i graven så upplevde han något. Han kände något. Och då trodde han. Ingen kan tro bara genom att se eller höra något. Skulle det vara det enda den kristna tron kunde erbjuda skulle väldigt få vara kristna. Men vi kan verkligen få uppleva och känna den uppståndne Jesus. Ingen kräver att tron ska vara blind, tvärtom är kristen tro grundad på en verklig upplevelse, en upplevelse av att möta Jesus. Vad vi behöver göra är att precis som Johannes ta ett steg för att komma närmare honom.

Maria från Magdala och Herren

Men Maria stod och grät utanför graven. Gråtande lutade hon sig in och fick då se två änglar i vita kläder sitta där Jesu kropp hade legat, en vid huvudet och en vid fötterna. Och de sade till henne: "Varför gråter du, kvinna?" Hon svarade: "De har flyttat bort min herre, och jag vet inte var de har lagt honom." När hon hade sagt det vände hon sig om och såg Jesus stå

där, men hon förstod inte att det var han. Jesus sade till henne: "Varför gråter du, kvinna? Vem letar du efter?" Hon trodde att det var trädgårdsvakten och svarade: "Om det är du som har burit bort honom, herre, så säg mig var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom." Jesus sade till henne: "Maria." Hon vände sig om och sade till honom: "Rabbouni!" (det är hebreiska och betyder mästare). Jesus sade: "Rör inte vid mig, jag har ännu inte stigit upp till min fader. Gå till mina bröder och säg dem att jag stiger upp till min fader och er fader, min Gud och er Gud." Maria från Magdala gick då till lärjungarna och talade om för dem att hon hade sett Herren och att han hade sagt detta till henne.

Om lärjungarna kan beskyllas för att inte förstå klarspråk så vet jag inte vad man ska säga om Maria. När lärjungarna börjat förstå vad som hänt och gått hem så står Maria kvar. När hon lutar sig in och tittar in i graven så ser hon inte bara de tomma bindlarna utan hon möts dessutom av två änglar. Det uppenbart övernaturliga med två vitklädda och skinande änglar får inte Maria att förstå vad som hänt och tro.

Istället för att komma till tro så frågar hon änglarna om de har flyttat Jesus. Vi kan också möta övernaturliga händelser eller naturliga skeenden som plötsligt öppnar upp en ny dimension för oss. När ett barn föds slås många av livets under och om man får se när någon dör är det för många tydligt att något lämnar det skal som blir kvar. Men sådana händelser leder inte automatiskt till en kristen tro. För Maria räcker det inte att lärjungarna kommer till tro eller att hon möter änglar.

På samma sätt räcker det nog sällan för oss att uppleva något övernaturligt eller än mindre att andra kommer till tro. Men Maria kommer till tro på Jesus uppståndelse. När hon vänder sig om så står hon ansikte mot ansikte med Jesus. Men inte heller nu förstår hon. Och jag tror att vi kan bli stående framför Jesus utan att komma till tro. För tron kräver något mer. Jesus tilltal, hans möte med den som söker honom. Maria söker ärligt och öppet efter Jesus. Precis som vi söker efter en mening med våra liv. Och när vi söker den meningen hos Jesus så kommer han, precis som han gjorde för Maria, att möta oss. Om vi söker hos Jesus efter en mening med våra liv så tror jag att vi, precis som Maria, kommer att få höra honom kärleksfullt viska vårt namn.

Tron är inget konstigt, det är en naturlig följd av upplevelsen att Jesus möter oss i våra liv. Gud tränger sig aldrig på men om vi söker honom öppet och ärligt så möter han oss, precis som vi är. Själva poängen med kristen tro är att det inte handlar om vilka vi är eller vad vi gjort utan vem Jesus är och vad han har gjort.

